

6.

... aneb Sebevražda muže byla je naaranžovaná

„Lidská rasa má dlouhou historii zraňování těch, které máme nebo bychom měli mít rádi. Klíčem k mnoha vraždám milovaných lidí anebo spáchaných milovanými lidmi nebo členy rodiny je inscenace. Každý vrah, který má blízce k oběti, musí udělat něco, aby od sebe odvrátil podezření. V případech tzv. „rodinných“ vražd může být například vražda partnera či partnerky naaranžována tak, aby ve svém výsledku vypadala jako sebevražda. Problém, který pro nás všechny, kdo pracujeme na poli prosazování práva, představují inscenované zločiny, spočívá v tom, že se nás zmocní soucit s oběťmi i pozůstalými. Projevuje-li někdo zjevně smutek, máme přirozený sklon mu věřit. Je-li někdo jen trochu dobrý herec a zdá-li se zločin na první pohled vysvětlitelný, existuje tendence ho dále nepodezírat. Jako lékaři však smíme mít soucit s oběťmi, ale nikomu nepomůže, když se vzdáme objektivitu.“ Toto jsou slova Johna Douglase, psychologa úřadu FBI, se kterými se nelze jinak než ztotožnit.

Jedním z případů tohoto typu, který objasňovala východočeská policie, byla vražda Jindřicha K. na Ústeckoorlicku v červnu roku 1994. Přesto, že bylo toho večera po dešti, rtuť teploměru se držela stále hodně vysoko. Policejní auta projela vesnicí a zastavila před přízemním domkem u cesty. Kriminalisté vystoupili po několika schodech na verandu a prošli chodbou až do kuchyně. Tam ho spatřili. Na váleňdě ležel starší muž, jehož prošedivělé vlasy byly potřísněny krví. Oblečen byl pouze do kalhot a ponožek, horní část těla měl obnaženou. Pod pravou rukou, která spočívala na jeho břichu, ležel revolver. Krev mu vytékala z prostřeleného spánku, z nosu a uší. Její stopy byly nejen na polštáři a matracích, ale i na záclonách. I když případ vyvolal zdání sebevraždy, přesto se kriminalisté na základě určitých prvků inscenace začali přiklánět k verzi vraždy. Především, pokud by Jindřich K. spáchal sebevraždu, nemohlo by být jeho tělo v takové poloze, v jaké ho policisté našli. Nebyl by navíc ani schopen za těchto okolností dosáhnout prstem na spoušť revolveru. Tyto a další indicie vedly kriminalisty k domněnce, že zločin pravděpodobně spáchal někdo, kdo oběť dobře znal a kdo chtěl proto od sebe odvrátit pozornost. Inscenace měla svou logiku. Ten, kdo se na Jindřichu K. dopustil násilí, chtěl, aby to vypadalo jako sebevražda. Jako při každém jiném podezření na vraždu z osobních pohnutek, začali kriminalisté shromažďovat veškeré informace o chování oběti i osob v jejím blízkém okolí před a po činu.

Jindřich K. žil v domku se svojí družkou a jejím dvouletým synkem. Seznámili se před necelými třemi lety. Pavla K. tehdy přijela ze Slovenska do Čech na návštěvu ke svému strýci. Skutečnost, že byla těhotná a věkový rozdíl mezi ní a Jindřichem činil třicet let, ho nijak neznepokojovala. Osudného dne se Jindřich cítil již od rána nezvykle unavený. V jeho letech to ale nebylo nic neobvyklého. Navíc měl kolem domku spoustu práce a bylo horké počasí.

Když pak odpoledne přišla na návštěvu sousedka a on se u kávy rozhovořil o svých plánech dalších stavebních úprav domku, znovu pocítil, jak je zesláblý. Konečně ulehl na válendu a čekal na svou družku, která šla se synkem sousedku vyprovodit. Pavla K. později vypověděla, že když se vracela ke stavení, uslyšela zřetelně dva výstřely, vycházející z jejich domku. Vběhla prý s dítětem v náručí dovnitř a hrůzou se jí podlomila kolena. Svého druha našla s prostřelenou hlavou. Aniž by však cokoliv podnikla, opustila domek a nechala se odvézt do druhé vesnice ke svým příbuzným, kterým oznámila, že se její druh zastřelil. Její chování neodpovídalo prožitému traumatu ani ve chvíli, kdy na výzvu svého strýce oznámila smrt svého partnera policii.

V průběhu vyšetřování byla provedenou rekonstrukcí a kriminalistickými expertízami jednoznačně vyvrácena verze sebevraždy. Pavla K., která nehovořila pravdu a stala se hlavní podezřelou, kriminalisty neustále přesvědčovala o své nevině. Zpochybňovala i svědecké výpovědi svých příbuzných a neustále opakovala, že proč by to dělala, že měla druha přece ráda. „Už jednou jsem se přiznala a jak to dopadlo! Do vězení už nikdy nepudu“, řekla nakonec jednomu z vyslychajících policistů. Zločin, jehož se dopustila, nebyl totiž jejím prvním. Ve svých čtyřadvaceti letech zavraždila několika údery kladivem a sekyrou šestaosmdesátiletou stařenku, které pak odcizila nástěnné hodiny. Soud ji poslal do vězení na třináct let. Po osmi letech byla ale amnestována. Vzdor jejímu zapírání se podařilo kriminalistům prokázat, že šlo o předem plánovanou úkladnou vraždu. Svého druha pomocí léků uspala a poté zavraždila. Vražedkyně byla po svém návratu na svobodu bez prostředků a byla proto logicky závislá na svém druhovi, především materiálně. Jak se později ukázalo, jediným mimořádně stresujícím faktorem, který ji nakonec dohnal k druhé vraždě, byly stále častější hádky mezi oběma partnery a s nimi spojená hrozba rozpadu jejich vztahu. Pavla K. podstoupila psychologické i psychiatrické znalecké vyšetření a byla odborníky označena za osobnost výrazně chladnou. Tak jako v minulosti i v případě této vraždy bylo její jednání vedeno materiálními pohnutkami, chamtivostí a vyznačovalo se naprostou absencí soucitu s obětí. Pod tíhou důkazů byla nakonec usvědčena a odsouzena k vyjimečnému trestu v trvání dvaceti let.